

Daniel - E. P. Vedder, Jr.

*Si imparatul i-a zis lui Aspenaz, capetenia famenilor sai, sa aduca dintre fiii lui Israel si din samanta imparateasca si dintre cei de neam ales, tineri care sa nu aiba niciun cusur ... Si printre ei erau: Daniel, Hanania, Misael si Azaria. Si capetenia famenilor le-a pus nume; lui Daniel i-a pus numele Beltsatar; si lui Hanania, Sadrac; si lui Misael, Mesac; si lui Azaria, Abed-Nego. **Daniel 1.3,4,6,7***

Nebucadnetar, imparatul Babilonului, cucerise regatul lui Iuda si luase captivi pe multi dintre locuitorii tarii. Printre acestia erau si unii tineri nobili pe care imparatul voia sa ii educe pentru a sluji in administratia tarii. El a dat porunci legate de hrana si de educatia lor.

Cu un secol inainte, Dumnezeu ii spusese lui Ezechia ca unii dintre fiii sai vor fi intr-o zi fameni in palatul imparatului Babilonului (Isaia 39.7). Se pare ca acesta era gandul imparatului pentru acesti tineri alesi. De-a lungul acestor trei ani de pregatire, hrana lor trebuia sa fie de cea mai buna calitate, omeneste vorbind. Iar in final regele insusi avea sa ii testeze.

Numele lor, care contineau fiecare dintre ele Numele Dumnezeului celui viu, au fost schimbate cu alte nume. De fapt, unele dintre aceste nume noi vorbeau despre idolii babilonieni. Dumnezeul cel adevarat fusese dat la o parte si inlocuit cu idolii. Totodata, trebuia sa urmeze noi reguli in privinta hranei. Mancarea pe care o primeau era de la masa regelui. Legile lui Dumnezeu in ce priveste inchinarea la idoli si ceea ce era curat sau necurat fusesera date cu totul deoparte.

Lumea nu s-a schimbat. In continuare, standardele oamenilor le inlocuiesc pe cele ale lui Dumnezeu. Cartile oamenilor sunt puse in locul Bibliei. Numele folosite de Cuvant, cum ar fi cele de sfant sau credincios sau crestin, sunt inlocuite cu titluri ale diferitelor denominatii. Se incearca ca poporul lui Dumnezeu sa fie facut fara rod, fara puterea de a creste, educat si antrenat pentru a sluji acestei lumi nelegiuite.

*Si dupa cum ai vazut ca din munte s-a desprins o piatra, fara maini, si a sfaramat fierul, arama, lutul, argintul si aurul, Dumnezeul cel mare a facut cunoscut imparatului ce va fi dupa aceasta. Si visul este adevarat si interpretarea lui sigura. **Daniel 2.45***

Pe cand era in patul sau, imparatul Nebucadnetar se intreba ce se va intampla in viitor. El era primul dintr-o lunga serie de imparati dintre neamuri carora Dumnezeu le incredintase imparatii si autoritate in perioada pe care o numim a natiunilor. Israel falimentase in pozitia de popor al lui Dumnezeu pe pamant, din cauza idolatriei si a neascultarii. Si totusi, Dumnezeu, credincios promisiunilor Sale, Isi va relua in viitor caile Sale cu ei ca popor.

Dumnezeu a raspuns in suveranitatea Sa intrebarii imparatului printr-un vis minunat. Inaintea oamenilor, acest imparat idolatru din Babilon era un conducator plin de putere, un stapan absolut. Dar, inaintea lui Dumnezeu, el era doar un om, ingrijorat de viitor. Dumnezeu apreciaza acest interes pentru viitor. In visul despre chipul urias facut din diverse metale, El ii da imparatului o imagine a

imperiilor care aveau sa urmeze dupa cel babilonian.

Interpretandu-i visul, Daniel ii arata cum imperiul babilonian, reprezentat prin capul de aur, avea sa fie urmat de cel medo-persan, reprezentat de pieptul si bratele de argint. Acesta avea sa faca apoi loc celui grec, pantecele si coapsele de arama, si apoi celui roman, pulpele de fier, care se termina cu picioarele si degetele din fier amestecat cu lut, care vorbesc despre amestecul dintre dictatura si democratie, care exista astazi. Profetia Scripturii II are insa intotdeauna pe Hristos in centru, iar Ierusalimul, ca centru geografic. In curand, Dumnezeu va zdrobi orice imperiu omenesc si va instaura Imparatia lui Hristos, o imparatie a dreptatii care va umple pamantul si care nu va fi distrusa niciodata.

*Dar Daniel a hotarat in inima lui sa nu se intineze cu mancarurile alese ale imparatului si cu vinul pe care-l bea el si a cerut voie de la capetenia famenilor sa nu se intineze ... Si Daniel s-a dus acasa si a facut cunoscut lucrul acesta ... tovarasilor sai, ca sa ceara indurare de la Dumnezeuul cerurilor cu privire la taina aceasta. **Daniel 1.8; 2.17,18***

Daniel era un om de actiune. El a facut mai mult decat sa-si incruciseze mainile, sa se planga si sa caute scuze pentru a nu manca hrana pe care i-o randuise imparatul. A cerut cu indrazneala sa nu fie obligat sa se intineze. Cu siguranta ca nu a fost o abordare diplomatica. Cum indraznea un captiv sa spuna asa ceva despre mancarea de la masa celui mai mare imparat! Cei trei prieteni ai sai l-au urmat, alaturandu-se cererii lui. Dumnezeu apreciaza o asemenea hotarare de inima. El a onorat credinta lor si le-a dat acestor tineri favoare in ochii celui care era pus ca supraveghetor peste ei. Pentru a rasplati credinta lor, El i-a facut mai intelepti decat toti carturarii si magicienii din intreaga imparatie a lui Nebucadnetar.

Mai tarziu, cand imparatul a vrut ca acesti carturari si magicieni sa ii explice visul pe care il uitase si cand a ordonat ca ei sa fie executati din cauza ca nu ii puteau indeplini porunca, Daniel a actionat din nou cu indrazneala si cu intelepciune. El a vorbit „cu intelepciune si chibzuinta“ lui Arioc, capetenia garzilor imparatului, si apoi s-a rugat staruitor impreuna cu prietenii sai pentru aceasta problema. Dumnezeu a raspuns rugaciunii lor, descoperindu-i lui Daniel secretul intr-o viziune de noapte. Daniel l-a binecuvantat mai intai pe Dumnezeu pentru ca le-a descoperit taina, iar apoi a mers la ofiter si, impreuna cu el, s-a dus la imparat pentru a-i prezenta interpretarea.

Dumnezeu sa ne ajute si pe noi sa actionam cu indrazneala si cu hotarare! Ne putem baza pe Dumnezeuul nostru. El ne va binecuvanta si ne va pazi. Lui li place sa rasplateasca ascultarea fata de Cuvantul Sau si indrazneala credintei.

*Nebucadnetar a raspuns si le-a zis: „...cine este dumnezeul acela care va va scapa din mainile mele?“ ... [Ei i-au raspuns:] „Dumnezeul nostru, caruia li slujim, poate sa ne scape din cuptorul care arde cu foc; si ne va scapa din mana ta, imparate! Si daca nu, sa stii, imparate, ca nu vom sluji dumnezeilor tai si nu ne vom inchina chipului de aur pe care l-ai ridicat“. **Daniel 3.14-18***

Lui Nebucadnetar i se spusese in capitolul precedent ca el era capul de aur. Acum el a facut o statuie de aur inalta de aproximativ 30 m, a inaltat-o si i-a chemat pe toti demnitarii sai pentru a se inchina inaintea ei. Atunci cand muzicantii sai au inceput sa cante, toti au trebuit sa cada la pamant si sa se inchine statuii. In aceasta multime uriasa insa au fost trei oameni care au iesit in evidenta prin faptul ca au ramas in picioare atunci cand toti s-au plecat la pamant. Daniel nu era acolo – cu siguranta ca treburile sale i-au solicitat prezenta in alta parte. Dar prietenii sai erau prezenti, iar atitudinea lor non-conformista a facut ca ei sa fie adusi in fata imparatului manios. Cuvintele lui Nebucadnetar L-au provocat in mod direct pe Dumnezeu lor, Dumnezeu cel adevarat. Raspunsul lor plin de curaj a aratat increderea deplina pe care o aveau in El si hotararea de a-l fi credinciosi, fie ca urma sa ii scape de pedeapsa care ii ameninta, fie ca nu. Si aici, inaintea imparatului care-L sfida pe Dumnezeu, cei trei prieteni au raspuns plini de curaj. Cei trei prieteni ai lui Daniel sunt un exemplu pentru noi. Liderul lor nu era cu ei pentru a-i conduce; a trebuit ca ei sa actioneze pe baza convingerilor proprii. S-au supus autoritatii, venind acolo unde au fost chemati de imparat, dar s-au opus, in tacere, insa cu hotarare, atunci cand li s-a cerut sa se plece inaintea idolului. Apoi au stat plini de curaj inaintea imparatului, dand marturie despre puterea lui Dumnezeu, fara a-si da insa cu parerea despre felul cum El va lucra. S-au increzut in Dumnezeu, lasand trupurile lor in mana Lui. Iar El Si-a aratat credinciosia, astfel ca cei trei s-au bucurat de compania Sa in cuptorul incins.

*Atunci Daniel, al carui nume este Beltsatar, a ramas inmarmurit un ceas si gandurile lui l-au tulburat. Imparatul a vorbit si a zis: „Beltsatara, sa nu te tulbure visul si interpretarea lui“. Beltsatar a raspuns si a zis: „Domnul meu, visul sa fie pentru cei care te urasc si interpretarea lui pentru vrajmasii tai. Copacul pe care l-ai vazut ... esti tu, imparata, care ai ajuns mare si puternic; pentru ca marimea ta ... ajunge pana la ceruri“. **Daniel 4.19,20,22***

Capitolul 4 din cartea Daniel este o proclamatie facuta de imparatul Nebucadnetar care marturiseste inaintea „tuturor popoarelor, natiunilor si limbilor care locuiesc pe tot pamantul“ cum a fost smerit de Dumnezeu cel Preainalt. Cat de minunat ar fi daca si conducatorii lumii zilelor noastre s-ar pleca sub mana puternica a lui Dumnezeu si L-ar marturisi deschis inaintea tuturor oamenilor! Dumnezeu i-a dat orgoliosului Nebucadnetar un al doilea vis, pentru a-l avertiza in mod solemn despre ceea ce avea sa i se intample daca nu se lasa de mandrie. Acest mare imparat nu a luat in seama avertismentul, ci a persistat in mandria sa; si a fost smerit de Dumnezeu. Totusi, Dumnezeu, in indurarea Sa, l-a adus in punctul de a-si recunoaste falimentul si de a proclama suveranitatea lui Dumnezeu si mila si indurarea Lui fata de el.

Acum Daniel a fost chemat pentru a-i interpreta visul si a fost pus intr-o situatie foarte dificila. Cum sa ii spuna acestui imparat atat de arogant ca va ajunge la dezastru daca staruie pe calea sa? A ezitat timp de o ora. Vedem aici slabiciunea omeneasca. Daniel inseamna „Dumnezeu este judecatorul meu“. Dar in versetul 17 este numit de trei ori „Beltsatar“, dupa numele dat lui de babilonieni. Imparatul il numeste Beltsatar, iar Beltsatar este cel care raspunde magulitor, un raspuns care suna ca si cum nu ar fi fost intrutotul de acord cu judecata divina.

Daniel a interpretat visul lui Nebucadnetar sincer si direct, sfatuindu-l chiar ce sa faca pentru a-si prelungi pacea. Fie ca nici noi sa nu ne temem niciodata sa transmitem mesajul lui Dumnezeu!

Atunci capeteniile si satrapii au cautat sa gaseasca ceva impotriva lui Daniel privitor la imparatie; dar n-au putut sa gaseasca nimic, nicio greseala, pentru ca el era credincios si nu se gasea in el nici vina, nici greseala. Atunci oamenii acestia au zis: „Nu vom gasi nimic impotriva acestui Daniel, afara doar daca nu vom gasi ceva impotriva lui cu privire la legea Dumnezeului sau“. **Daniel 6.4,5**

Imparatul Darius Medul l-a facut pe Daniel una dintre cele trei capetenii ale imparatiei, capetenii carora trebuia sa le dea socoteala cei 120 de satrapi. Impresionat de duhul deosebit de ales care era in Daniel, imparatul a vrut sa il puna peste toata imparatia. Dar lucrul acesta nu le-a placut celorlalti 122 de demnitari. Ei erau deranjati de credinciosia lui Daniel si cautau sa scape de el.

Este trist ca lucrul acesta nu este o situatie izolata in istoria omenirii. Multi incearca si in lumea din zilele noastre sa profite de pozitia pe care o au in conducere sau in societate in folos personal. „Cine va gasi un om credincios?“, intreaba Solomon in Proverbe 20.6. Vedem lipsa unui duh ales si a credinciosiei in acesti oameni care se unesc pentru a-l lingusi pe imparat si a-l determina sa dea o porunca prin care sa interzica rugaciunile catre un alt dumnezeu sau om decat catre el insusi timp de treizeci de zile. Poruncile date si semnate de imparatul imperiului medo-persan din acele zile nu puteau fi schimbate sau revocate.

Si totusi, toate acestea nu au schimbat credinciosia lui Daniel. Stiind ca decretul a fost semnat, el a continuat sa ingenucheze si sa se roage de trei ori pe zi cu ferestrele deschise spre Ierusalim, asa cum facea intotdeauna. Nu a incercat sa isi schimbe sau sa isi ascunda relatia cu Dumnezeu. Nu s-a temut si nu i-a fost rusine ca ar putea fi prins in timp ce se roaga si nici nu a protestat atunci cand a fost aruncat in groapa cu lei.

Dumnezeul pe care Il slujea neincetat cu credinciosie l-a pazit si l-a razbunat. Imparatul insusi a dat marturie in public despre lucrul acesta.

Atunci Daniel a raspuns: ... „Darurile tale sa fie ale tale si da altuia rasplatirile tale; totusi eu voi citi imparatului scrierea si-i voi face cunoscut interpretarea. Imparate! Dumnezeuul cel Preainalt i-a dat lui Nebucadnetar, tatal tau, imparatia si marire si glorie si maretie ... Tu, fiul lui, Belsatar, ... te-ai inaltat impotriva Domnului cerurilor ... in mana caruia este suflarea ta ... si nu L-ai glorificat“. **Daniel 5.17,18,22,23**

Daniel era acum deja batran. Trecusera aproape 70 de ani de cand fusese adus in Babilon. Pe tron era un alt imparat, Belsatar. Armatele medo-persane erau la portile cetatii. Belsatar, simtindu-se in siguranta, a dat o petrecere mareata pentru nobilii sai, pentru sotiile si concubinele sale, petrecere la care au baut vin din vase de aur si de argint luate cu multa vreme in urma din templul lui Dumnezeu din Ierusalim. Dar petrecerea lor a fost intrerupta brusc de o mana ciudata care a scris cuvinte misterioase pe tencuiala zidului palatului. Imparatul si toti nobilii sai au ramas inmarmuriti.

Ce este de facut? Magicienii, astrologii si caldeenii nu ii sunt de niciun ajutor. Regina mama intervine si ii recomanda sa il cheme pe Daniel: in el se afla un duh deosebit de ales si duhul dumnezeilor si lumina si intelegere si o intelepciune deosebita. I se ofera o rasplata uriasa in schimbul interpretarii scrierii.

„Lucrurile au mers prea departe“, ii spune Daniel imparatului. „Rasplatirile tale sunt fara valoare. Nu ai luat seama la lectiile pe care Dumnezeu ti le-a dat prin felul cum a lucrat cu Nebucadnetar. Numarat, numarat, cantarit si impartit! Dumnezeu a numarat zilele imparatiei tale si i-a pus capat. Tu, Belsatar, ai fost cantarit in balanta si ai fost gasit fara greutate. Imparatia ta a fost impartita si a fost data mezilor si persilor.“

„Nu va amagiti! Dumnezeu nu Se lasa batjocorit!“ Oricine Il sfideaza va avea de suferit. In aceeași noapte, Babilonul a fost luat si Belsatar a fost ucis.

*In anul intai al lui Belsatar, imparatul Babilonului, Daniel a vazut un vis si viziuni in mintea lui, in patul sau. Atunci a scris visul si a istorisit lucrurile cele mai insemnate ... Cat despre mine, Daniel, duhul meu a fost intristat inaustrul trupului meu si viziunile capului meu m-au tulburat. M-am apropiat de unul dintre aceia care stateau de fata si l-am intrebat despre adevarul tuturor acestora. Si el mi-a spus si m-a facut sa cunosc interpretarea acestor lucruri. **Daniel 7.1,15,16***

Ultimele sase capitole ale cartii Daniel difera destul de mult de primele sase. In prima parte a cartii, Daniel si prietenii sai dau marturie inaintea unor imparati puternici dintre neamuri, imparati carora Dumnezeu le-a incredintat guvernarea pamantului sub aspect profetic. In mai multe feluri ei le aduc aminte acestor imparati despre responsabilitatea pe care o au fata de Dumnezeu care le-a dat autoritate. Acesti imparati se asezau in diferite situatii in locul lui Dumnezeu, comportandu-se ca si cum ei ar fi fost autoritatea suprema si finala. Insa ei au trebuit sa invete ca Dumnezeu ridica si coboara pe imparati (Daniel 5) si ca inima imparatului este ca niste izvoare de apa in mana Domnului, care o indreapta incotro vrea (Proverbe 21.1).

In capitolele 7–12 din Daniel este insa vorba despre viziunile si descoperirile pe care Dumnezeu le-a dat slujitorului Sau Daniel. Cu sute de ani inainte, profetul Amos scrisese: „Dar Domnul Dumnezeu nu va face nimic fara sa descopere taina Sa slujitorilor Sai, profetii“ (Amos 3.7). Intalnim aici, in cartea Daniel, unele dintre cele mai profunde priviri profetice din Vechiul Testament despre viitorul lumii. Nu doar ca aceste taine sunt zugravite intr-un mod plin de viata, prin simboluri, dar gasim de mai multe ori ca Daniel, care avea „pricepere in toate viziunile si visele“ (Daniel 1.17), a cautat ajutor ca sa poata intelege interpretarea acestor descoperiri care ii fusesera date. Cat de bine este sa vedem si felul in care Daniel inregistreaza cu atentie tot ceea ce i-a transmis Dumnezeu!

*Iata, te voi face sa cunosti ce va fi la sfarsitul maniei; pentru ca sfarsitul va fi la un timp hotarat. Berbecul pe care l-ai vazut avand cele doua coarne sunt imparatii Mediei si ai Persiei. Si tapul cel paros este imparatul Greciei; si cornul cel mare care era intre ochii lui este cel dintai imparat. Si ca s-a frant si s-au ridicat patru in locul lui: patru imparatii se vor ridica din aceasta natiune, dar nu cu puterea lui. **Daniel 8.19-22***

Exista cateva paralele interesante intre visul lui Nebucadnetar din Daniel 2 si viziunile lui Daniel din capitolele 7 si 8. Imparatului dintre neamuri Dumnezeu i-a descoperit cursul istoriei imperiilor lumii sub imaginea unei statui uriase din diferite metale. Lui Daniel, om evlavios, aceleasi imperii i-au fost prezentate sub caracterul lor moral, in chip de fiare monstruoase. Capitolul opt ofera detalii despre doua dintre acestea. S-ar putea ca un om nemantuit sa fie uimit de puterea si gloria imparatiilor lumii,

dar numai un om al lui Dumnezeu poate aprecia ce sunt ele in ochii lui Dumnezeu. Omul pus in cinste si fara pricepere nu ramane; el este asemenea fiarelor care pier, asa cum ne spune Psalmul 49.12,20.

Capitolele 7 si 8 ne duc inapoi, catre primul si cel de-al treilea an al domniei lui Belsatar. In capitolul 8, Daniel se afla in Susa, capitala provinciei Elam, pentru treburile imparatiei (versetele 2 si 27). Pe masura ce timpul captivitatii poporului Israel se apropie de sfarsit, Dumnezeu ii arata lui Daniel cum vor fi imperiile care vor veni. Dar profetia inseamna mai mult decat scrierea dinainte a istoriei. Din evenimentele care vor avea loc in imperiile viitoare putem vedea in imagini ce vor face conducatorii nelegiuiti in timpul necazului care va veni peste acest pamant dupa ce Adunarea va fi rapita in glorie. Ramasita credincioasa, sfintii lui Dumnezeu din acele zile, va suferi foarte mult. Dar, mai mult decat atat, Dumnezeu ne indreapta intotdeauna ochii spre domnia glorioasa a lui Hristos, care nu va fi distrusa niciodata.

*In anul intai al lui Darius, fiul lui Ahasveros, din samanta mezilor, care a imparatit peste imparatia caldeenilor, in anul intai al imparatiei lui, eu, Daniel, am inteles din carti ca numarul anilor pentru care fusese cuvantul Domnului catre profetul Ieremia, pentru implinirea pustiirilor Ierusalimului, era saptezeci de ani. Si mi-am indreptat fata catre Domnul Dumnezeu, ca sa-L caut prin rugaciune si cereri, cu post si sac si cenusa. Si m-am rugat Domnului Dumnezeului meu si mi-am facut marturisirea. **Daniel 9.1-4***

Daniel este un binecunoscut om al rugaciunii, si aceasta pe buna dreptate. Din acest pasaj intelegem ca el a fost nu numai unul dintre autorii Scripturii, ci si unul care citea Cuvantul lui Dumnezeu pentru sine; si tocmai intelegerea Scripturii l-a condus sa faca un lucru pe care noi astazi il gasim adesea foarte greu de facut.

In Ieremia 25, la inceputul domniei lui Nebucadnetar, Domnul a spus ca imparatia Babilonului va mai dura 70 de ani. In capitolul 29, El a spus ca si captivitatea lui Iuda va dura tot 70 de ani. Aceste doua perioade de timp nu coincid cu totul, pentru ca, de la inscaunarea lui Nebucadnetar, a trecut putin timp pana cand el a putut sa se deplaseze cu armatele impotriva Ierusalimului si sa-l cucereasca pentru prima data, in timpul domniei lui Ioiachim. In indurarea Lui, Dumnezeu incepe sa numere anii captivitatii lui Iuda de la aceasta prima cucerire, nu de la distrugerea finala a Ierusalimului.

Acum, ca Babilonul cazuse, Daniel a inteles din cercetarea „cartilor“ ca si captivitatea lui Iuda trebuia sa se termine curand. El a inceput sa se roage si sa faca cereri inaintea lui Dumnezeu cu post, sac si cenusa, marturisind ceea ce el numeste in versetul 20: „pacatul meu si pacatul poporului meu, Israel“. Daniel insusi era tanar si fara pacat cand a inceput captivitatea, dar el s-a identificat pe sine cu pacatul poporului. Este bine pentru noi sa facem la fel, luandu-ne locul in poporul lui Dumnezeu in ruinele marturiei crestine. Dumnezeu a onorat rugaciunea lui Daniel si i-a dat noi descoperiri despre venirea lui Mesia.

Si el mi-a zis: „Daniele, om preaiubit, intelege cuvintele pe care ti le voi spune si stai in picioare ... Nu te teme, Daniele, pentru ca din ziua intai, de cand ti-ai indreptat inima ca sa intelegi si sa te smeresti inaintea Dumnezeului tau, cuvintele tale au fost auzite si eu am venit datorita cuvintelor

tale. Dar capetenia imparatiei Persiei mi s-a impotrivit douazeci si una de zile; si, iata, Mihail, una din capeteniile cele mai de seama, a venit sa ma ajute“. **Daniel 10.11-13**

Intamplarea istorisita in acest pasaj are loc la mai bine de trei ani dupa marea rugaciune de marturisire a lui Daniel din capitolul 9. De data aceasta, Daniel era deja „in jale“ de trei saptamani, postea de la orice mancare placuta si de la vin si nu isi ungea fata cu untdelemn. Dupa cele trei saptamani i se arata un inger – Daniel il descrie in detaliu, povestind apoi cum ingerul l-a atins si i-a vorbit cu blandete. In mod repetat, in aceasta carte se face referire la Daniel ca la „omul preaiubit“ (sau „foarte mult iubit“). Dumnezeu il iubeste si il pretuieste foarte mult pe batranul Sau slujitor!

Acum, Dumnezeu trage putin valul si ne lasa sa vedem cate ceva din ceea ce se intampla in spatele scenei in vietile noastre. Ingerul fusese pe drum deja cu trei saptamani inainte, pentru a aduce raspunsul la rugaciunea lui Daniel, dar a fost impiedicat de „capetenia imparatiei Persiei“, cu siguranta tot o fiinta supranaturala. Noi credem de obicei ca evenimentele din istoria lumii sunt rezultatul politicii oamenilor, al alegerilor, al razboaielor, al tratatelor sau al altor activitati controlate de om. Dar aici Dumnezeu ne lasa sa vedem ca, de fapt, exista fiinte marete, invizibile, angelice sau demonice, care au o influenta enorma asupra cursului lucrurilor in lume. „Lupta noastra nu este impotriva sangelui si a carnii, ci impotriva stapanirilor, impotriva autoritatilor, impotriva stapanitorilor lumii intunericului acestuia, impotriva puterilor spirituale ale rautatii in cele ceresti“ (Efeseni 6.12).

Indemnul este deci sa luam intreaga armura a lui Dumnezeu. Sa nu ne descurajam niciodata, ci sa ne amintim ca Dumnezeu are controlul suprem asupra fiecarei situatii.

Si imparatul va face dupa voia sa si se va inalta si se va mari mai presus de orice dumnezeu si va rosti lucruri uimitoare impotriva Dumnezeului dumnezeilor; si va reusi, pana cand se va implini mania; pentru ca ce este hotarat se va face. Si nu va tine seama de dumnezeii parintilor sai, nici de dorinta femeilor, nici nu va tine seama de vreun dumnezeu; pentru ca se va inalta pe sine mai presus de toti. **Daniel 11.36,37**

Descrierea celei mai lungi dintre profetiile date lui Daniel incepe in capitolul 10 si continua pe parcursul capitolului 11 si al unei parti a capitolului 12. Mare parte a ei s-a implinit deja, in timpul ultimei perioade a Imperiului Medo-Persan si in timpul perioadei Imperiului Grec. Dar, incepand cu versetele de mai sus, traversam veacurile pana la o zi in viitor, la perioada teribila a Necazului celui Mare, care ajunge in prim-plan dupa Rapirea Adunarii.

Din pacate, istoria imparatiilor natiunilor, incepand cu cele mentionate in cartea Daniel si in alte carti ale Vechiului Testament din perioada captivitatii sau de dupa aceasta, este incarcata cu descrieri ale unor conducatori carora Dumnezeu le-a incredintat puterea, dar care au abuzat de aceasta putere pentru a se inalta pe ei insisi. Inca din Geneza, capitolul 3, Satan l-a inselat pe om sa urmeze propriul lui exemplu rau, de a dori sa fie ca Dumnezeu sau sa ia locul lui Dumnezeu. Astfel de abuzuri fata de puterea data de Dumnezeu sunt foarte evidente chiar si in lumea de astazi.

Imparatul razvratit despre care citim in pasajul de astazi este mentionat sub diferite nume in Noul Testament. El este Antihristul din 1 Ioan 2, Omul Faradelegii, Fiul Pierzarii si Cel Faradelege din 2 Tesaloniceni 2, Fiara care iese din pamant din Apocalipsa 13, si Falsul Profet din Apocalipsa 16,

19 si 20. In caracterul sau, el este exact opusul Domnului nostru Isus, care il va arunca pe acest om nelegiuit de viu in iad, intr-o zi care va veni curand.

Si inteleptii vor straluci ca stralucirea intinderii ceresti, si cei care intorc pe cei multi spre dreptate, ca stelele, pentru totdeauna si pentru eternitate. Si tu, Daniele, ascunde cuvintele acestea si pecetluiește cartea pana la timpul sfarsitului. Multi vor alerga incoace si incolo si cunostinta va crește. Daniel 12.3,4

Ajuns la o varsta inaintata, Daniel nu s-a intors in Ierusalim atunci cand imparatul persan Cirus le-a permis evreilor sa plece sa reconstruiasca templul (evenimente relatate in Ezra 1 si 2). El avea in jur de optzeci si cinci de ani si foarte probabil continua sa-l slujeasca pe imparat cu credinciosie. Pana la sfarsitul acestei carti vedem clar interesul fata de soarta poporului sau. Dar, desi avea inca intrebari si nu intelesese totul, i s-a spus sa inchida cartea si s-o sigileze pana la vremea sfarsitului.

Ingerul care i-a adus lui Daniel mesajul i-a spus multe lucruri interesante in acest ultim capitol al cartii. Accentul cade pe „cei intelepti“. Ei vor straluci ca intinderea cerurilor si „vor intelege“. Prin contrast, nimeni dintre cei rai nu va intelege. In Noul Testament ni se spune: „Dar omul natural nu primeste lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; si nu le poate cunoaste, pentru ca ele se judeca spiritual“ (1 Corinteni 2.14). Intr-adevar, necredinciosii gasesc tot felul de explicatii neadevarate ale profetiilor din Scripturi. De exemplu, ei incearca sa explice precizia extraordinara a profetiilor din Daniel pretinzand ca ele au fost scrise dupa ce multe dintre evenimentele prezise avusesera loc deja.

Ce frumoase lucruri se spun despre cei care intorc pe cei multi la dreptate! Sa facem si noi aceasta in timpul in care traim! In zilele noastre, multi alearga incoace si incolo („cerceteaza cu sarguinta“) si cunostinta creste. Cum aceasta este si realitatea timpului nostru, sfarsitul este foarte aproape!

clickbible.org